

Egen min Mary!

Här sitter jag nu på en topp af Balkan och snön yr omkring tältet. Jag skall nu försöka göra reda för huru vi kommit hit. I mitt senaste bref ifrån Jablonitza skref jag att vi snart skulle bryta upp, så gjorde vi äfven d. 22 kl. 9 om morgonen, kl. 11 hördes några skott och vår bataljon skickades med kosackbatteri till venstra flygeln. Centern höll sig på stora vägen och 2^a skarpsk. bataljon till höger om dem. Så ryckte vi fram några verst, tills vägen började sänka sig brant nedåt och midt framför oss syntes en hög bergskedja. Hästarne spändes ifrån kanonerna, **Juttarne** i redet, och så bar det af ifrån kulle till kulle åt venster, och vet du, det var ej små kullar. Efter några timmar fingo vi fri utsigt och sågo en lång bergsträcka ungf 3 verst framför oss, fullspäckad med skyttegropar i flere våningar. Artilleriet så väl i centern som på venstra flygeln öppnade eld, och turkarne svarade hurtigt med 2 kanoner ifrån ett kasematteradt batteri. Då det var nästan omöjligt att taga positionen ifrån fronten, skickades Semonofska reg. 1^a och 2^a skarpsk. bataljonerna med 2 kanoner att taga turkarne i venstra flanken. Vår bataljon spriddes framför artilleriet, och under dagens lopp jemkade vi oss fram, så våra avantposter om natten stodo 1500 steg från fienden. Emellan oss och dem var endast en förfärligt djup dal, der vägen till **Pravetz** stryker fram. Det var en kall, ruskig natt, mitt kompani kastade upp två batterier och fick först mot morgonen lägga sig ner på litet halm, der jag äfven försökte sofva, men det var för kallt. Kl. 3 på morgonen kom Alexei med **holoten(?)** och thépannan, och då var det slut med alla sorger. I dagningen aflöste jag 4e komp. och förde min kedja genast längre ner på sluttningen, så att jag kl. 8 var på 700 steg ifrån ett blindage med skyttegropar och förhuggningar på alla sidor. Ehuru jag förde mina gossar fram en om en, märkte turkarne likväl rörelsen och öppnade eld på oss, men sköto till början med öfver oss. Jag lade an på det ena logementet efter det andra, och det behövdes ej så många skott, innan de smögo sig undan till ett annat, för att utdrifva derifrån åter krypa in i det första, ty alltsammans var ett nät af gångar. Sedan vi hållit på så några timmar hemtade turkarne en kanon upp på branten af berget midtemot oss, och höllo oss varma med granater, ungf 20 sådana karnaljer föllo ner i min närhet, ja ofta på 15 steg, qvistar och stenar yrde om mig, men ingen hos oss blev sårad. Ungf kl. 3 på eft.mid. hörde vi ett svagt hurra på Turkarnes venstra flygel, och med kikare kunde jag se att vår kringgående rörelse lyckats och turkarne drogo sig undan längs bergshöjden. Mina motståndare blefvo oroliga, men höllo sig kvar; då vi fingo befallning att gå ner till vägen. Hvad det skulle tjena till vet jag ej, ty det förutan hade de nog snart lagat sig iväg. Det återstod likväl ej annat än att lyda, och under Sundmans kommando bar det af ner.

Nr. 12, forts.

Sluttningen var mycket brant och beväxt med små ekar, vi hade ej kommit långt, fram då det ropades på bår, och jag hörde att Brunou, min enda officer var sårad. Han hade fått sig en kula genom båda benen, men fältskären trodde att benet ej var krossadt, endast skrubbadt, i venstra benet endast köttår. Ju längre ned på sluttningen vi kommo desto brantare blef den, och innan vi hunno till vägen tystnade elden. Förutom Brunou, blef en soldat hos mig, och en 2^a komp. sårade. Redan under vår färd neråt, kom en tjock dimma svepande längs bergstopparne och när vi samlat kompanierna (3^e och 4^c), såg man ej 10 steg framför sig. På berget hördes endast då och då något skott, och svagt hurra. Vi visste ej hvad vi skulle taga oss till, vi skickade en patrull till Pravetz för att höra efter våra två andra komp. och efter en lång väntan kom den tillbaka utan att hafva sett något. Vi vände då om och gingo längs vägen tillbaka. Följande morgon klättrade vi uppför berget, och behöfde 2 timmar att komma upp.

d. 30

Nu hafva vi i närmare 5 dagar suttit här på bergen flere hundra fot öfver Orhanie - dalen, med byn af samma datum midt framför oss, omgifven af 11 redutter och skyttegropar i alla riktningar. Skarpsk. brigaden har grävt ner sig här uppe, Moskovska reg. står nere i dalen och recognoserar hvarje dag Orhanie. Turkarne påstår man vara 14 ^(läger) tabor med 35 kan. och det ser ut som om de höllo på att rymma fältet, emedan resten af Gardes Corpsen håller på att gå omkring dem ifrån Etropole.

d. 1 Decemb.

Mycket riktigt är Orhanie utrymdt, vi släpade hela morgon ner 16 kanoner ifrån bergen, och utgöra nu tillsammans med en bataljon af Moskovska reg. deras betäckning. Resten af brigaden har fortsatt marschen på schaussén och försärgligt nog hafva vi blifvit efter. Allt ännu har vår nya kommandör ej kommit, och du kan förstå huru Sundman skall kommandera bataljon. Får vi ej Procopé snart hit, så kunna vi vara säkra att bli chikanerade på hvarje steg af vår karnalje till Brigad Chef. I går fick jag ditt bref af den 5 Nov., deri du säger dig ej på länge fått bref af mig, jag har likvisst skrifvit ofta nog, då Nr. 12 nu afgår.

Gudomligt roligt skall det bli att få komma hem till dig och barnen. Detta sätt att föra krig behagar mig ej, men på andra sidan Balkan vill jag likvisst, innan jag vänder om. Helsotillståndet vid bataljon är ej att skryta med, men kommer vi väl öfver de fördömda bergen, så blir det väl bättre. Her uppe hade vi 4 dagar fullkomlig vinter, flere tun snö och en otäck blåst, jag led likvisst ej det ringaste af kölden, i min schlafrock trotsar jag all köld. På marschen uppåt hade jag förkyllt mig och det slog sig på tänderna, men sedan Doktorerna i 5 dagar skurit

mig i munnen blef det åter bra. Det är osäkert om mitt nästa bref hinner fram före Julen, hvarföre jag skickar dig de enda Julklappar jag kan, min varmaste välönskningar till Er alla. Måtte jag få komma frisk och rask hem, för att under de kommande åren kunna hålla dig, min egen älskade hustru, till godo all den oro du lidit. Försök att berätta för de små att jag har mycket ledsamt efter dem, och att vi skola fira ny Jul när jag kommer hem.

Hälsa far och mor hjertligt och glöm ej Anna, som varit så snäll att åter skriva ett bref. Skrif äfven till Tuokila och Koronäs och önska dem ifrån mig en glad Jul. Nu just fick jag order att gå ut på forpost med mitt komp. för att skydda vår rygg. Regnet faller, rätt obehagligt, att åter klättra upp för de fördömda höjderna. Adieu älsklings Mary, många kyssar för dig och barnen ifrån din

Eugène